

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 23.068 van 16 februari 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juni 2008.

Gelet op het artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 november 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

" A. Feitenrelaas

U, een staatsburger van de Russische Federatie en van Tsjetsjeense origine, verklaarde uw land verlaten te hebben na enkele arrestaties.

U woonde met uw echtgenote X (O.V. X) en drie minderjarige kinderen te Khasavyurt (Dagestan).

U was werkzaam als taxichauffeur.

U kende geen problemen tot 1 juli 2006. Die dag vroegen twee onbekende Tsjetsjeense jongemannen u om hen met uw taxi naar Gudermes (Tsjetsjenië) te brengen. Op de grens tussen Dagestan en Tsjetsjenië, aan de post Gerzel, werden jullie gecontroleerd door federalen. U was uw intern Russisch paspoort die dag vergeten en u gaf uw rijbewijs en de papieren van de auto af. Toen ze de bagage van uw klanten wilden doorzoeken openden de twee Tsjetsjenen een vuurgevecht. Een van de Tsjetsjenen werd doodgeschoten en u en de andere werden meegenomen naar een onbekende plaats waar jullie opgesloten werden. Hij

zei u dat zijn naam (S.) was en dat hij uit Gudermes kwam. Daarna werd hij uit jullie cel gehaald en heeft u hem nooit meer teruggezien. U werd ondervraagd over uw activiteiten en uw banden met de Tsjetsjeense rebellen. U werd enige tijd vastgehouden op die plaats en daarna naar een andere ruimte gebracht waar u even samen opgesloten zat met ene (T.A.) uit Grozny.

U zat meerdere maanden vast tot u **midden maart 2007** uit uw cel werd gehaald en op een onbekende plaats afgezet. U kreeg een lift te pakken en blijkbaar was u al in Dagestan. U werd thuis in Khasavyurt afgezet.

U kwam te weten dat uw vrouw met twee kinderen naar België was gegaan omdat ze na uw arrestatie problemen had gekend. U vertrok naar uw broer in Yareksu. U kwam te weten dat uw oudste broer (V.) via een kennis bij een of andere autoriteit rondvraag had gedaan en zo te weten was gekomen dat hij u kon vrijkopen voor 200.000 roebel. U had verwondingen (neus, litteken op keel, oorpijn) en nadat u hersteld was ging u terug naar Khasavyurt.

U lichtte uw vrouw niet in over uw vrijlating.

Toen u terug thuis was kwam de wijkagent langs. U vertelde hem alles wat er gebeurd was en op **28 mei 2007** viel 's ochtends de politie van Khasavyurt uw woning binnen. Ze namen u mee naar het stedelijk politiebureau waar u **twee maanden** vastgehouden werd. Ze zeiden dat ze informatie hadden dat u meewerkte met rebellen. U werd tijdens deze arrestatie ook geslagen. Uw familie probeerde u vrij te krijgen maar slaagde hierin twee maanden later pas omdat men u niet wou vrijlaten tot de manschappen waren veranderd. U werd vrijgekocht voor 50.000 roebel. Het is uw mening dat ze gewoon extra geld wilden verdienen. U werd vrijgelaten en ze zeiden dat er geen problemen meer waren. Na dit incident werd u **twee weken** opgenomen in het stedelijk ziekenhuis van Khasavyurt.

U had intussen een nieuw intern paspoort en een nieuw rijbewijs aangevraagd, aangezien u deze documenten niet had teruggekregen na uw eerste arrestatie. Op **11 september 2007** ontving u uw nieuw intern paspoort. Op **12 september 2007** was er bij u thuis een inval door medewerkers van de zesde afdeling, het bureau dat strijdt tegen terrorisme. U werd meegenomen naar hun gebouw waar u ondervraagd werd over uw betrokkenheid bij een aanslag op de vice-chef van de politie begin september. Ze zeiden dat uw auto betrokken was bij deze aanval. U vertelde hen dat u uw auto al kwijt was sinds het incident op 1 juli 2006. Ze zouden het controleren en na **drie dagen** werd u vrijgekocht door uw broer voor 30.000 roebel.

Omdat het duidelijk was dat uw problemen nog altijd niet opgelost waren dook u onder in het buitenverblijf van een vriend in Khasavyurt. In **oktober 2007** dook u onder in het dorp Sultan-Yangiyurt. In de tussenperiode werd u geconvoceerd naar het parket, waar men volgens u opnieuw geld wou verdienen aan uw situatie.

Op **16 december 2007** werd u door iemand naar Moskou gebracht. Onderweg naar Moskou ging u uw dochter ophalen die bij een familielid nabij Astrakhan verbleef. Jullie kwamen aan in Moskou op **18 december 2007** waar jullie twee dagen verbleven. Daarna werd u met een minibus naar Frankrijk gebracht. U verbleef in Strasbourg van **24 december 2007 tot 6 januari 2008**.

In die dagen bracht u uw vrouw op de hoogte van het feit dat u vrijgelaten was en dat u onderweg was naar België.

Op **7 januari 2008** kwam u aan in België en diezelfde dag diende u een asielaanvraag in bij de Belgische asiendiensten.

U heeft vanuit uw thuisland vernomen dat men na uw vertrek vragen heeft gesteld over uw verblijfplaats aan uw broer (V).

U bent in het bezit van uw intern Russisch paspoort, de geboorteaktes van u, uw echtgenote en uw drie kinderen, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma met puntenlijst, een woonattest, twee convocaties, een medisch attest uit België en een medisch attest uit Khasavyurt.

B. Motivering

Na een onderzoek van uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal (d.d. 03/03/2008), de opeenvolgende verklaringen van uw echtgenote Khadiyeva Dzhennet (O.V. 5.946.956) en

de beschikbare informatie, moet worden opgemerkt dat er omwille van onderstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Zo verklaarde u dat uw problemen begonnen op 1 juli 2006 toen u twee Tsjetsjeense jongemannen met uw taxi vervoerde vanuit Khasavyurt naar Tsjetsjenië (CGVS, p.8).

Over uw **werk als taxichauffeur** stelde u voor het Commissariaat-generaal dat u deze job uitoefende ongeveer sinds 1997 (CGVS, p.6). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat u slechts als taxichauffeur was beginnen werken na jullie huwelijk en dat jullie gehuwd zijn in 1999 (traditioneel) en in 2001 (officieel) (CGVS 1e a.a. vrouw 8/9/2006, p.1; CGVS 3e a.a. vrouw 3/3/2008, p.3-4).

Verder mag worden opgemerkt dat u over **1 juli 2006** verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u die dag twee onbekende Tsjetsjeense jongemannen voor 400 roebel vanuit Khasavyurt naar Tsjetsjenië zou brengen, dat zij bij een documentencontrole aan de grenspost Gerzel (tussen Dagestan en Tsjetsjenië) het vuur openden op de Federalen die de post bemanden, dat toen een van die twee Tsjetsjeense jongemannen gedood werd (CGVS, p.8-9).

Dit incident was tevens de oorzaak van uw verdere problemen (drie arrestaties) en u stelde dat u zonder dit incident geen problemen zou hebben gekend en in Dagestan zou zijn gebleven (CGVS, p.15).

U legde echter in het kader van dit incident geen begin van bewijs neer.

Bovendien heeft het Commissariaat-generaal een uitgebreide poging ondernomen om dit incident te laten verifiëren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd blijkt echter dat er geen vermelding werd teruggevonden over dit schietincident aan de grenspost Gerzel terwijl er b.v. wel informatie werd teruggevonden van het feit dat bij een andere controlepost een wagen werd doorzocht en dat hierbij een pistool werd gevonden.

Men zou toch mogen verwachten dat over een dergelijk incident als hetgene door u verteld, i.e. een schietincident tussen federale troepen aan een grenspost met vermoedelijke Tsjetsjeense strijders en waarbij één dodelijk slachtoffer viel, enige berichtgeving in de media zou worden verspreid, wat echter niet het geval blijkt te zijn.

Ook mag ook worden opgemerkt dat u in het kader van uw concrete problemen, i.e. **uw drie arrestaties**, geen begin van bewijs neerlegde.

U verklaarde dat u op 1 juli 2006 meegenomen werd door de federalen in een politiewagen naar een onbekende plaats waar u enige tijd vastgehouden werd en dat u daarna overgeplaatst werd naar een ander onbekende plaats waar u meerdere maanden vastgehouden werd tot aan uw vrijlating midden maart 2007 (CGVS, p.9-11).

U heeft echter geen enkel document of bewijs in verband met deze arrestatie (CGVS, p.12) noch in verband met uw wagen die u als taxi gebruikte en die u op 1 juli 2006 in beslag werd genomen.

U stelde dat u in Khasavyurt op 28 mei 2007 door de politie van Khasavyurt naar het stedelijk politiebureau werd gebracht waar u twee maanden vastgehouden werd omdat de politie begrepen had dat ze aan u -omwille van uw voorgeschiedenis- geld konden verdienen (CGVS, p.13).

U stelde dat u twee maanden in voorhechtenis zat maar u kreeg geen bewijs of document in verband met deze opsluiting (CGVS 13-14).

Over uw derde arrestatie verklaarde u voor het Commissariaat-generaal dat u op 12 september 2007 meegenomen werd door medewerkers van de 6de afdeling (departement dat strijdt tegen terrorisme en extremisme) en dat zij u drie dagen vasthielden (CGVS, p.14-15). Ook in het kader van deze arrestatie kon u geen bewijzen of documenten neerleggen. Het is weinig geloofwaardig dat u van deze drie arrestaties uitgevoerd door drie verschillende instanties op geen enkel moment enig bewijs kon bemachtigen.

Bovendien is ook uw houding tegenover het inlichten van **uw vrouw** in verband met uw arrestaties en vrijlatingen weinig geloofwaardig.

Uw echtgenote diende een eerste asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 27 juli 2006, diende een tweede asielaanvraag in op 29 oktober 2007 en diende –samen met u- een derde asielaanvraag in op 7 januari 2008.

U verklaarde dat u vanuit de Russische Federatie geen contact had met uw vrouw toen zij in België was tot u op weg was naar België en u zich in Frankrijk bevond (CGVS, p.5).

U stelde dat u na uw eerste vrijlating midden maart 2007 uw vrouw niet op de hoogte bracht hiervan omdat u haar niet gebeld heeft en omdat men zulk nieuws niet via de telefoon kon doorgeven omdat telefoons afgeluisterd worden (CGVS, p.12).

U stelde dat u na uw tweede vrijlating uw vrouw nog altijd niet had ingelicht omdat het bij u zo is dat men zulke dingen niet aan vrouwen zegt (CGVS, p.14).

Uw echtgenote verklaarde tevens dat zij niet eens wist dat u vrij gekomen was tot u haar vanuit Frankrijk belde op 24 december 2007 (CGVS 3e a.a. vrouw 3/3/2008, p.3).

Ze stelde niet te weten waarom ze niet vroeger ingelicht was en verklaarde dat men misschien wilde vermijden dat ze terugkeerde of omdat zij ooit gezegd had geen slecht nieuws aan te kunnen (CGVS 3e a.a. vrouw 3/3/2008, p.3).

Deze verklaringen zijn echter niet afdoende om een geloofwaardige reden te geven waarom uw echtgenote in België gedurende een periode van meer dan een jaar (27 juli 2006-24 december 2007) niet op de hoogte zou zijn van wat er intussen met u gebeurd was in de Russische Federatie.

Uit de opeenvolgende asielaanvragen van uw echtgenote blijkt immers dat zij in België regelmatig telefonisch contact had met het thuisfront (CGVS 1e a.a. vrouw 8/9/2006, p.8; DVZ 2e a.a. vrouw 19/11/2007, nr.36; CGVS 3e a.a. vrouw 3/3/2008, p.3) en dat er aldus wel een mogelijkheid was om haar hierover in te lichten.

Verder blijkt uit uw verklaringen dat uw vrees dat telefoons afgeluisterd worden ondermijnd wordt door het feit dat uw vriend u telefonisch kan vertellen over de problemen van uw broer (V.) (CGVS, p.3).

Tenslotte is het ook weinig geloofwaardig dat men een positief feit zoals uw vrijlating niet zou melden bij uw echtgenote, vooral niet wanneer we uw verklaringen in overweging nemen dat u in de periode na uw tweede arrestatie zelf uw administratieve zaken regelde zoals de aanvraag van een nieuw intern Russisch paspoort en een rijbewijs en dat u zelf dacht dat alles in orde was en alle problemen opgelost waren (CGVS, p.14). Men zou toch mogen verwachten dat iemand die verondersteld dat zijn problemen beëindigd zijn en die de mogelijkheid en tijd (meerdere maanden) heeft om zijn vrouw -die met een deel van het gezin naar het buitenland is gevlucht- hiervan op de hoogte te stellen en haar gerust te stellen, dit ook werkelijk zou doen.

*Tenslotte mag ook worden opgemerkt dat u in het kader van uw **reisroute** slechts één land kan vernoemen, namelijk Wit-Rusland (CGVS, p.4), waarlangs u met een minibus vanuit de de Russische Federatie naar Frankrijk bent gereisd. Verder heeft u er geen idee van, waar u de Europese Unie bent binnengekomen en weet u niet hoe u de grenzen onderweg gepasseerd bent (CGVS, p.5).*

Omwille van bovenstaande vaststellingen die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondermijnen, moet worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij een terugkeer zoals bepaald in de definitie van Subsidiaire Bescherming aannemelijk te maken.

Uw advocaat merkte op dat u subsidiaire bescherming zou moeten worden toegekend gelet op het feit dat u vanwege uw Tsjetsjeense origine in Dagestan een mensonvriendelijke of vernederende behandeling zou ondergaan (CGVS 3e a.a. vrouw, p.7).

U echter linkt uw vrees bij terugkeer aan de door u ervaren persoonlijke problemen die veroorzaakt werden door het incident op 1 juli 2006 en stelde dat u zonder dit incident daar verder zou blijven werken en uw kinderen daar verder naar school zouden blijven gaan (CGVS, p.15-16).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen.

Uw intern paspoort, de geboorteaktes van alle leden van uw gezin (u, vrouw, drie kinderen), uw rijbewijs, uw huwelijksakte, uw diploma met puntenlijst en het woonattest bevatten geen informatie die in deze beslissing wordt betwist.

Het medisch attest uit België (d.d. 25/2/2008) stelt enkel dat uw linker trommelvlies geperforeerd is maar geeft geen informatie met betrekking tot de oorzaak van deze verwonding.

Het attest met betrekking tot uw hospitalisatie in het ziekenhuis van Khasavyurt van 29/07/2007 tot 13/08/2007 stelt dat u opgenomen werd met een hersenschudding maar geeft geen verdere verklaringen over de oorzaak hiervan (CGVS, p.7).

De twee convocaties tenslotte waarin gesteld wordt dat u als verdachte opgeroepen wordt (in respectievelijk oktober en november 2007) naar het Openbaar Ministerie of Parket van de stad Khasavyurt bevatten geen informatie met betrekking tot de exacte reden waarom u opgeroepen wordt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2.1. Verzoeker beroept zich in zijn verzoekschrift van 25 juni 2008 op een schending van artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 52 en 62 van de wet van 15 december 1980, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting, en op een manifeste beoordelingsfout. Verder beroept hij zich op de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en op artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

2.2. Artikel 1,A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 heeft geen directe werking in de Belgische rechtsorde, bijgevolg kan de schending ervan niet dienstig worden aangevoerd.

2.3. Verzoekers verwijzing naar de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens in het kader van een uitzetting is niet relevant.

De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de procedure met volle rechtsmacht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus, zonder een verwijderingsmaatregel te nemen, laat ter zake immers niet toe tot een beoordeling over te gaan (RvS 12 november 2007, nr. 176.706). Hetzelfde geldt voor artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, dat overigens geen directe werking heeft zodat de schending ervan niet dienstig kan worden opgeworpen.

Aangenomen wordt dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 48/4 §2, a en b van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Deze beoordeling maakt het voorwerp uit van dit arrest.

2.4. Wat betreft de beweerde schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 stelt de Raad vast dat verzoeker op geen enkele wijze uitwerkt hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt.

2.5. Met betrekking tot de rechten van verdediging werd reeds meermaals geoordeeld dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die in het kader van de Vreemdelingenwet worden genomen door de Commissaris-generaal.

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker nalaat precies aan te geven waarom de Commissaris-generaal onzorgvuldig te werk is gegaan, of hoe deze beweerde handelswijze de conclusie van de bestreden beslissing zou kunnen wijzigen.

2.7. Wat betreft verzoekers verwijzing naar de algemene rechtsbeginselen, de beginselen van behoorlijk bestuur en de manifeste beoordelingsfout merkt de Raad op dat dergelijke algemene verwijzingen onvoldoende zijn.

Het is niet aan de Raad om te bepalen welke beginselen en fouten verzoeker zou kunnen bedoelen.

2.8. Wat betreft de prejudiciële vragen, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker deze vragen slechts op zeer summiere wijze uitwerkt, laat staan betreft op de zaak. Wat er ook van zij, reeds meermaals werd beslist dat een verzoekende partij in het kader van de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, oordelend in asielzaken, wel degelijk beschikt over een beroep in volle rechtsmacht, dat het ontbreken van een eigen onderzoeksbevoegdheid voldoende wordt ondervangen door de mogelijkheden in de wet en dat de rechten van verdediging op geen enkele wijze worden geschonden, mede gelet op het feit dat elke verzoekende partij ter zitting kan repliceren op de nota neergelegd door verweerder (zie tevens GWH, nr. 81/2008, 27 mei 2008; RvS. 12 juni 2008, beschikking nr. 2847). Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie heeft als dusdanig geen bindende kracht (RvS. 15 mei 2008, nr. 182.963).

2.9. Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, wijst de Raad erop dat de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motivering inhoudelijk betwist en bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

3.1. Verzoeker verklaart dat zijn echtgenote enkel wist dat hij na het huwelijk als taxichauffeur aan het werk was gegaan en beweert dat zij niet op de hoogte was dat hij vóór hun huwelijk ook taxichauffeur was geweest.

Verzoeker verklaart aangaande zijn relaas dat hij de volle waarheid heeft verteld en dat hij vaststelt dat de gebeurtenis niet in de media is verschenen wat inhoudt dat dit niet te verifiëren is. Verzoeker legt het ontbreken van bewijzen omtrent zijn taxivoertuig uit, door te stellen dat deze auto en de boorddocumenten op 1 juli 2006 in beslag werden genomen.

Verder blijft hij erbij dat hij inderdaad zijn echtgenote pas heeft getelefoneerd toen hij in Frankrijk was, en houdt hij vol dat hij niet wist waar hij de grens van de Europese Unie en de Schengenzone is overgestoken.

Aangaande de medische attesten stelt verzoeker dat hij zich diende te wenden tot een dokter van de militie. De convocaties, verklaart verzoeker, ontving hij via zijn broer en hij heeft er geen idee van waarom deze geen informatie bevatten over de reden van oproeping.

3.2. Zo de Raad nog kan aannemen dat verzoekers echtgenote niet op de hoogte was van de professionele activiteiten van haar man vóór hun huwelijk, is de Raad evenwel van oordeel dat het feit dat door de diensten van de Commissaris-generaal geen informatie werd teruggevonden over een grensincident waar verzoeker beweert bij betrokken te zijn geweest, en waarbij een vuurgevecht plaatsvond waarin een rebel het leven liet –in tegenstelling tot een ander grensincident waar bij controle van een voertuig enkel een vuurwapen werd gevonden en wél werd over bericht- meer wijst op het niet plaatsvinden van het voorval dan een gebrekkige berichtgeving.

Het past ook te vermelden dat verzoeker zelf geen positief bewijs bijbrengt van dit beweerde voorval waarbij hijzelf, een onschuldige taxichauffeur, zwaar in nesten raakte.

De afwezigheid van enig bewijs richt zich tegen de geloofwaardigheid van verzoeker.

Ook het verdere verloop van het relaas draagt niet bij tot de geloofwaardigheid.

Uit de vrijlating van verzoeker wordt afgeleid dat er geen officiële beschuldiging tegen verzoeker werd geformuleerd, noch enige betrokkenheid van hem met de rebellen werd weerhouden; verzoeker brengt ook geen bewijzen bij dat hij strafrechtelijk werd vervolgd.

Uit verzoekers verklaringen blijkt trouwens dat hij problemen kende in Dagestan omdat hij het incident aan de wijkagent had verteld, waarop hij werd gearresteerd om geld af te persen van zijn familie. Dit voert tot het besluit dat verzoeker in Dagestan werd lastiggevalen omwille van feiten die buiten enige officiële vervolging vallen op het grondgebied van de Russische Federatie, aangezien verzoeker niet officieel werd aangehouden door de ordediensten, terwijl verzoeker zich blijkbaar toch in de greep bevond van enkele individuen ervan (zie gehoorverslag van 3 maart 2008, p. 14).

In dit verband mag niet onvermeld worden gelaten dat verzoeker zonder problemen op 11 september 2007 een binnenlands paspoort kon bekomen en dat hij zich tijdens zijn vlucht in de Russische Federatie met de wagen verplaatste, meermaals werd gecontroleerd en steeds werd doorgelaten.

Verzoeker verklaarde daarenboven zelf dat hij zich elders zou kunnen vestigen in de Russische Federatie, wat de vrees voor vervolging ondermijnt (zie voormeld verhoorverslag, p.16).

Vastgesteld wordt dat verzoeker de vaststellingen omtrent het -niet- op de hoogte brengen van zijn vrouw niet betwist.

De bevindingen daaromtrent door de Commissaris-generaal gedaan, worden gedeeld door de Raad; het is namelijk niet geloofwaardig dat verzoeker zijn vrouw pas zo laat inlichtte.

Dit element gaat bijgevolg ook in tegen de geloofwaardigheid.

Ook de vaststelling dat verzoeker quasi niets over zijn reisweg kon vertellen, alhoewel hij beweert het beroep van taxichauffeur te hebben uitgeoefend, pleit sterk in zijn nadeel om zijn asielrelaas voor waar aan te nemen.

3.3. Gelet op wat voorafgaat wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan de vluchtelingendefinitie zoals opgenomen in artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980.

4.1. Verzoeker vraagt om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.2. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is.

Verzoeker kan niet steunen op een dergelijk relaas om aannemelijk te maken dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zal lopen op ernstige schade en zich niet onder de bescherming van dat land zal kunnen stellen of wegens dat risico zal willen stellen, conform artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert geen andere concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a. of b. van voormelde wet van 15 december 1980.

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c. van voormelde wet van 15 december 1980, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 16 februari 2009 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. J. MAESSCHALCK,	toegevoegd griffier.
----------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

J. MAESSCHALCK

M. BONTE